

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποίημα Λεόντ Δελίλ, μετάφρασις Ἀργύρη Ἑβταλιώτη.

Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Ποίησις καὶ πεζοῦτος, διήγημα Γιορσλάβ Φργλίτς, μετάφρασις Α. Π. Κ.

Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Καραβίτσα.

Ὀνειρον καὶ ζωὴ, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ὑπὸ τὴν γέφυραν, διήγημα ὑπὸ Ἡλία Α. Σταύρου.

Ὁ σκύλος μου, ποίημα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη.

Λαογραφικά: Ναζιακαὶ προλήψεις, ὑπὸ Μιχ. Ἰαν. Μαρκόπολι.

Ἐπιστημονικὰ ἀνάλεκτα: Ζωὴ καὶ θάνατος ὑπὸ Ρ*.

Χαμένοι Ἀντίλαοι: Τὰ μάτια τῆς, Ἀγούλα, ποιήματα ὑπὸ Λάμπρου Πορφύρα.

Δάνειον Πνεῦμα. — Χρονικά. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας.

Εἰς τὸ προσεχές: Τὸ προαναγγελθὲν ἄρθρον τοῦ κ. Γ. Τυπάλδου Κοζάκη, τὸ ὁποῖον δὲν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ παρόν, διότι καθυστέρησαν αἱ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι θὰ τὸ συνοδεύουν.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθῆνας.

«Εἶνε ἓνα κορίτσι, ἀπῆλθην ὁ ποιμὴν. Μὲ ρωτοῦσες πάντα γιατί δὲν φέρνω νύμφην εἰς τὸ σπίτι. Νὰ τώρα, ποῦ ἔφερα αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία, τὸ μόνο κορίτσι ποῦ ἀφίνω νὰ ἔμβη εἰς τὴν καλύβην μου».

Ἡ γραῖα ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον τῆς νεάνιδος ἔψαυσε τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὰς χεῖρας καὶ δὲν ὠμίλησε τίποτε. Ὁ νέος παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς του· ἀλλὰ μὴ ἀνακαλύψας εἰς αὐτὸ τίποτε ποῦ νὰ τῷ ἐμπνεύσῃ ἐλπίδα, εἶπε στεναζῶν:

«Μητέρα, ἂν θάψουν αὐτὸ τὸ κορίτσι, δὲν θέλω πειὰ νὰ ξέρω τίποτε, καὶ οὔτε θέλω νὰ μου μιλήσῃς πειὰ γιὰ νύμφη. Ἄλλην δὲν θα φέρω!»

Ἡ γραῖα ἐξέβαλεν ἐκ τῆς καλύβης τῆς ὄλους, ἐκλείσε τὴν θύραν, ἔσυρε τὸν μοχλὸν καὶ ἔμεινε μόνη μετὰ τὴν νεκράν.

Ὁ υἱὸς δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸ κατώφλιον, ἐκάθησεν ἐκεῖ καὶ περιέμενεν ἕως οὗ ἦλθεν ἡ νύξ. Ἄλλοι ἐδόσκησαν τὰ πρόβατά του καὶ ὁ αὐλὸς του ἔμεινε σιωπηλός. Ἀργὰ πολὺ, τὴν νύκτα, ἡ γραῖα ἐκάλεσε τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν καλύβην. Ἀκροποδητεῖ εἰσῆλθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ μικρὸν πτωχικὸν δωμάτιον ὅπου ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ νεάνις, μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς

ἀκόμη κλειστούς. Ἡ καρδία του ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως τοῦ στήθους. Ἡ μήτηρ ἐκράτει πτερόν ἀπὸ παγῶνι πρὸ τῶν χειλέων τῆς κόρης καὶ τὸ πτερόν ἐσειετο ἐλαφρῶς.

Ὁ νέος ἐγονάτισε καὶ δάκρυα εὐτυχίας ἐπλημμύρησαν τοὺς ὀφθαλμούς του.

Καὶ τότε Ζωζῆ—εἶπεν ἡ μήτηρ—πήγαινε στὴ δουλειά σου καὶ ἔχε πίστιν εἰς τὸν Θεόν».

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία μόλις ἀπέπνευεν, καὶ ἐφίλησε τρυφερῶς τὴν χεῖρά τῆς. Ἐπῆρε τὴν κλίτσαν του καὶ τὴν φλογέραν του καὶ ἀπῆλθεν. Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ. Οὐδέποτε τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια ἤκουσαν ὠραιότερα ἄσματα.

Ἡ νεάνις ἐσώθη. Ἄλλ' ἐπὶ δύο ἀκόμη ἑβδομάδας κατείχτο ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ καὶ δὲν ἐλάμβανεν ἄλλην τροφήν ἐκτὸς ὀλίγου ζωμοῦ, τὸν ὁποῖον ἡ γραῖα τὴν ἠνάγκαζε νὰ πίνῃ διὰ τῆς βίας. Ὁ Ζωζῆς ἐκοιμάτο ἔξω, πρὸ τῆς θύρας, διὰ νὰ μὴ ταράττῃ τὰ ὄνειρα τῆς νεάνιδος· καὶ

τὰς νύκτας ἐκεῖνας ἔμαθε νὰ προσεύχεται.

Μίαν ἡμέραν ἡ μήτηρ εἶπε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς:

«Πᾶρε χρήματα, πήγαινε εἰς τὴν Ἑσπέγγην καὶ ἀγόρασε ψωμί ἄσπρο, κρασί καὶ μοσχοκάρυα. Τὸ κορίτσι θὰ φάγῃ σήμερα».

Πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ὁ Ζωζῆς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ μακρόθεν εἶχεν ἴδει καπνὸν κυανίζοντα τὴν στέγην τῆς καλύβης του.

«Ἡ μητέρα μου μαγειρεύει τὸ φαγητὸν τῆς ἀρραβωνιαστικῆς μου» ἐσκέφθη καὶ μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς ἀνέσυρε τὴν φλογέραν του καὶ ἤρχησε τὸ ὠραιότερόν του ἄσμα. Ἡ γλυκεῖα μελωδία ἐφέρετο ὑπὸ τῆς αὐρας καὶ ἀντελαλεῖτο μακράν:

Πέτα, πουλάκι, πέτα
Στὸ παραθύρι τῆς.

Εἰς τὴν καλύβην ἡ νεάνις περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἀφυπνίσθη. Ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤκουσεν ἀπὸ τῆς κλίνης τῆς μακρόθεν τὸ ὠραῖον ἄσμα. Ὀλίγον κατ'

ὀλίγον, εἶδε ποῦ εὕρισκετο: μία καλύβη, μία ἀθλία στρωμένη, ποιμενικὴ κατοικία πτωχῆ. Κατ' ἀρχὰς ἡ νεάνις ἐνόμισεν ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον καὶ ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦτον ἐξυπνη, ἀλλ' ἦτο τόσο ἐξησθενημένη, ὥστε δὲν ἐδυνήθη νὰ κινήσῃ τοὺς

βραχίονας. Ἐδοκίμασε νὰ ὀμιλήσῃ, ἀλλ' ὁ λαιμὸς τῆς ἦτο ξηρὸς καὶ λέξις δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῶν χειλέων τῆς. Δίψα φοβερὰ τὴν ἐφλόγιζε καὶ ἀπῆκε μικρὸν στεναγμόν.

Ἦναια χωρική, μετὰ ἀγαθὴν καὶ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, ἠγέρθη, ἀπῆκε τὴν ἐστίαν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκτύπα τὸ βούτυρον, καὶ ἔφερεν ὕδωρ δροσερὸν ἐκτὸς ἀγγείου ξυλίνου. Ἡ γραῖα ἐπλησίασε τὸ ἀγγεῖον εἰς τὰ χεῖλη τῆς νεάνιδος, τῆς ἐθώπευσε τὸ μέτωπον, τῇ ἔχαμογέλασε καὶ κατόπιν, ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι ἡ νεάνις ἐρρίγισι, ἐξεκρέμασε μίαν παλαιὰν κάπην ἀπὸ τὸν τοῖχον καὶ ἐσκέπασε μετὰ αὐτὴν τὴν ἀσθενῆ.

Οἱ φθόγγοι τοῦ αὐλοῦ, ὅτε μὲν βραδεῖς καὶ μελαγχολικοί, ὅτε δὲ ζωηροὶ καὶ φαιδροί, ἐπλησίαζον ὀλοέν. Ἡ καρδία τῆς νεαρᾶς κόρης ἤρχησε νὰ πάλλῃ καὶ τὰ χρώματα ἐπανῆλθον εἰς τὰς παρειάς τῆς.

Ὅταν ὁ αὐλὸς ἐσίγησεν, ἡ γραῖα ἤνοιξε τὴν θύραν, ὑπέδεχθη τὸν ποιμένα μετὰ λόγους ἀγάπης καὶ εἶπεν εἰς τὴν νεάνίδα:

«Νὰ ὁ υἱὸς μου, ὁ καλὸς μου Ζωζῆς».

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΥΠΟ ΤΗΝ ΓΕΦΥΡΑΝ

— Αἱ λοιπὸν, Θανασό, φέρε ἀπὸ τὰ ἴδια, κ' ἀκούστε σεῖς, γηρόπουλα, πῶς πέρνονται αὐτὰ τὰ κόκκινα σειρήνια...

— Νά! φαντασθῆτε μετὰ τὸ νοῦ σας ἓνα βουνὸ ὅσο χίλια μέτρα ψηλὸ, κάτω στὰ πόδια του νὰ τρέχῃ ποτάμι μετὰ μεγάλο καὶ φαρδὺ γεφύρι κ' ὀλόγυρα βουνὰ καὶ κάμπους ἀπέραντους· ὅλη αὐτὴ εἶταν ἡ εἰκόνα τῆς μάχης. Οἱ ἔχθροί εἶταν πάνου στὸ βουνὸ, κρυμμένοι στοὺς βράχους καὶ στὶς πέτρες, ἐμεῖς κάτω, κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ γεφύρι, ὅσο ἑκατὸ μέτρα,